
madárlátta

SZŰCS IMRE

PÓRI PORTÁN

(Tél)

Megőszült a zsúpfedél
kettéhasadt a vert fal
s az elvadult
dárdás ereszaljról
törpe röptű veréb
hull alá a gazba
magot szedegetni
kórót billegetni
vagy tán csak a semmit
hosszan csipegetni
haj!

RÉGI TÖRTÉNET

A majálison fölvonultam én is,
még hozzá — nűllis vakarcsként —
pucéran,
így hát a hódolatnak hamar
vége lett,
mert valami különös erő
más irányba tekerte a kakas-
tollbokrétás fejeket,
bár közülük az egyik
még anyámra rivallt, hogy
vigye haza azt a szegény fattyat,
vagy legalábbis a tömeg
háta mögé.

MADÁRLÁTTA

A tarisznyamélyből
kenyér került elő,
száraz, elmorzsolódott,
fokhagymaszagú,
de mi mégis úgy örültünk neki,
a madárláttának,
mint amikor fénylő fonatoskalács-
galambot tett tenyerünkbe anyám,
röptetni s szájunkhoz emelni,
hogy legalább szombatoként csillapítsuk
várakozásunkkal és kíváncsiságunkkal
együtt nőtt
farkasétvágyunkat...
A sárga képű holddal aztán
a tarisznya is fölszállt,
szellőzni a drótkötélre,
de mi még álmunkban is láttuk:
fürjek és kisnyulak
bújnak ki belőle,
fürjek és kisnyulak...

APÁM A KÖHENGER ELŐTT

Rozsdás tengelyű kőhenger előtt
apám mellén feszül a szíj,
s míg lába bokáig süpped:
keservesen csikordulva
a mázsás súly is megmozdul,
billegve végigfut az egyenetlen
talajon, s mintha szívverése fölé hajolna ő is,
időnként meg-megáll...

Aztán megint nekilendül,
simára mángorolja
a kicsire zsugorodott hamuszín földet,
hisz az idő mélyéről hazajáró
lucskos őszig
öles cukorrépákat kell
— sorsunkat édesítve —
megérlelnie...

Rozsdás tengelyű kőhenger előtt araszol,
imbolyog az apám,
s mikor már mindene áttüzesedik:
féktelen kedvében valaki,
a szúrós sövénykerítésen át,
egy jó nagyot
odanyerít...

EGY PÁR GALAMB

Amikor átkocogtam a vashídon
még csak a tanyát, a körötte strázsáló
jegenyesort
és a messze komorló

galambdúccokat láttam,
de visszafelé jövet
már a falut is alig,
mert égre lobogtak a
búzatáblák,
a vízbe hanyatlott
hídcsonknál meg anyám
könyörgött a szuronyosoknak,
hogy eresszenek haza,
nem foghatnak a túlsó parton,
hisz oda „az egyik lábad itt legyen-nel
csupán a nagyréti rokonokhoz
ment el
egy pár téglavörös
galambért”.

SZEKÉREN

Ezerkilencszáznegyvenkettő telén
kődből kihajló gizgazok közt
zörgött velünk a szekér,
bakján anyám és szülém ült,
én — rojtos kendőbe bagyuláltan —
a saroglyában kucorogtam...
Vacogtunk mindahányan,
de a gondolat, hogy napraforgó-
szárért megyünk a Bogár-tanyára,
megfényesítette utunkat,
mert otthon, a banyakemencében,
már egy hete nem parázslott
semmi...
Döcögtünk hát, belemelegedve
a mesébe, s a háromkirályokról
szóló csodás történetbe,
olyannyira, hogy mire fölszállt
a kód: nagy földet láttunk magunk előtt.
Üreset. Távoli neszekre fülelőt —
egészen a havas
láthatárig,
melyen időnkint végigsöpört
a piros arcú
szél.

Visszafelé jövet
foglyokat is láttunk,
nem embereket, madarakat,
de a mese így is: véget ért.

SZÜLÉM

Sértődöttségében azt mondta:
ne is unszoljuk, nem eszük,
de alighogy asztaltbontottunk
kenyeret csúsztatott köténye alá,
s miután elhessegette a seregélyeket

felült a kerítésrehajló mohos
fára, szótlanul csemegézni
a feketén fénylő
eperszemeket.
Emlékeimben
azóta is így maradt fenn,
száraz-ág-kézzel
zöld-levelesbe fogózva,
ég és föld között.